

KWARTAALBLAD DESEIZOENEN

Wien!



de zomer

// BLZ 02 // SEIZOENTJE VOOR...
EVA VAN ELIVAGAR IN ROGGE

// BLZ 04 // ONDER VIER OGEN
GESPREK MOEDER DIEUDONNEE SENDEN

// BLZ 10 // LEKKER OP LOCATIE
ROUW EN VERLIES IN HET LICHT ZETTEN

 DeSeizoenen

jaargang 4 // editie 3 // augustus 2021



missie&visie



Seizoentje voor...

Eva



Eva komt uit Den Haag en heeft tot haar 19e jaar thuis gewoond. Nu woont ze al weer 15½ jaar met veel plezier bij Elivagar in Roggel. Het is een fijne woonplek, kleinschalig, in een dorp waar iedereen de bewoners kent. Om die reden is het voor haar moeder geen probleem dat de afstand vanuit Den Haag zo groot is.

Vijf jaar geleden heeft Eva de overstap gemaakt van het buiten werken op de 'Leudalschuur', waar ze onder andere de kippen verzorgde, naar de creatieve werkplaats 'de Koppeling'. Ze heeft het hier erg naar haar zin; ze helpt met pluizen, viltten, papier verven en knippen.

Haar hobby's zijn puzzelen en zwemmen. Ook gaat Eva graag naar de fitness waar ze roeit. Helaas is het paardrijden sinds de coronacrisis stil komen te liggen, wat ze erg jammer vindt.

Eva vindt het heel leuk om te fantaseren over de reizen die ze nog wil gaan ondernemen. Frankrijk en Suriname staan hoog op haar lijstje! En de werkers van de Koppeling mogen allemaal mee!

Bijzonder en antroposofisch

DESEIZOENEN BESTAAT UIT WOON- EN WERKGEMEENSCHAPPEN VOOR VOLWASSENEN MET EEN VERSTANDELIJKE BEPERKING, MEERVOUDIGE BEPERKING EN/OF GEDRAGSPROBLEMATIEK.

Onze missie!

DeSeizoenen bestaat uit woon- en werkgemeenschappen voor volwassenen met een verstandelijke beperking, meervoudige beperking en/of gedragsproblematiek. In onze woon- en werkgemeenschappen ondersteunen wij het samen-wonen, samen-werken en samen-leven. Op basis van onze antroposofische mensvisie willen wij sociale verbanden scheppen die het welzijn en de ontwikkeling van cliënten en medewerkers bevorderen. Wij geloven dat elk mens unieke mogelijkheden en talenten heeft, ondanks een verstandelijke of fysieke beperking.

Nieuwe werken-bij website voor DeSeizoenen

Sinds kort heeft DeSeizoenen een aparte werken-bij website. Op deze website vind je vacatures, informatie over onze locaties en kun je solliciteren.

DeSeizoenen is een bijzondere organisatie binnen de gehandicaptenzorg. We willen aantrekkelijk zijn voor goede medewerkers, zodat onze bewoners de beste zorg krijgen. Met de nieuwe website is het voor geïnteresseerden gemakkelijker om onze vacatures te vinden en om direct te solliciteren. Ook de communicatie daarna verloopt via dit platform, zodat voor zowel sollicitant als DeSeizoenen alle informatie bij elkaar blijft en makkelijk terug te vinden is.

Neem eens een kijkje op <https://werkenbij.deseizoenen.org/>

DeSeizoenen is een World Class Workplace

DeSeizoenen behoort tot de World-class Workplaces van Nederland. Onze score van het medewerkertevredenheidonderzoek via Effectory ligt boven de Nederlandse Benchmark en daarmee verdienen we het keurmerk World-Class Workplace (voorheen Beste Werkgevers).

Organisaties met een World-class Workplace keurmerk scoren boven het Nederlandse gemiddelde op goed werkgeverschap en wordt 100% gebaseerd op de beoordeling van eigen medewerkers.

Colofon

Redactie & inhoud:
Marjon Minten
Concept, ontwerp & opmaak:
Studio Spinazie, Venray
Fotografie:
Stefan Koopmans
Bermonde Fotografie (voorzijde, pag 4/5, 10 en 11)
Opplage:
650 stuks

De Corisberg
Hoeve: Corisbergweg 1
6416 HJ Heerlen
Villa Terwinstelen: Mariastraat 2
6467 EG Kerkrade
045 - 5412 451

Elivagar
Koppelstraat 19
6088 EM Roggel
0475 - 390 520

Eindhoven
Gennepweg 169
5644 RS Eindhoven
0485 - 388 900

Bronlaak
Bronlaak
Gemertseweg 36
5841 CE Oploo
0485 - 388 900

Verdandi
De Groote Modderkolk
Vrijenbergweg 24a
7371 AA Loenen (Gld)
Woongemeenschap Helios
Loverendale 10
7207 PG Zutphen
06 5773 5531

Overkempe
Koekoeksweg 100
8121 CS Olst
0570 - 568 600

Dat smaakt naar meer...

// DOOR MARCO MIERAS
DIRECTEUR FINANCIËN EN BEDRIJFSVOERING

VIERWOORD

Het eerste jaar bij DeSeizoenen zit erop. Een jaar geleden startte ik bij DeSeizoenen. Een antroposofische zorgorganisatie. En heel eerlijk, daar wist ik weinig van en dus was het vooral nieuwsgierigheid dat ik meenam. Nieuwsgierigheid naar wat antroposofie inhoudt, wat dit betekent voor de zorg die we leveren, hoe dat dan wordt ervaren door onze bewoners en hoe dat wordt vormgegeven door onze medewerkers.

In de gesprekken die ik heb gevoerd waren deze vragen continu aanwezig en heb ik me hier een beeld van proberen te vormen. Daarnaast ben ik de beroepsopleiding Antroposofie gestart om wat meer van de achtergronden te leren. Wat is precies een driedig mensbeeld? En hoe verhoudt zich dat tot de vierledigheid? Wat me erg inspireert bij het volgen van de opleiding is dat de antroposofie niet als een keurslijf en een absolute waarheid wordt verkondigd. Het is aan jezelf om te kijken en te ervaren wat je aanspreekt en wat je voor jezelf kunt meenemen en toepassen. Dat smaakt naar meer!

Bij mijn start had ik me voorgenomen om regelmatig op de locaties met de zorg mee te lopen. In gesprek te gaan met collega's en met bewoners. Door Corona is dat helaas nog maar beperkt mogelijk geweest. Begin juni heb ik een dag op Verdandi doorgebracht. De ochtend gestart bij Helios in Zutphen, na een rondleiding door Isabella en het helpen van David bij zijn ontbijt door naar het Atelier in Loenen om zowel bij de creatieve groep als de bakkerij mee te werken en in gesprek te gaan. De middag heb ik in de tuin samen met Fabian gewied en pompoenen geplant. Tussendoor even basketballen met Roel en aan het eind van de dag nog even bijkomen in de boerderij. Een volle en leerzame dag. Wat me op zo'n dag opvalt is dat er veel plezier is; zowel bij de bewoners als de medewerkers. Trotse medewerkers die niet alleen trots zijn op hun eigen werk, maar bovenal trots zijn op 'hun' bewoners/deelnemers. Trots op wat de mensen doen, hoe ze zich ontwikkelen en hoe ze een bijdrage leveren aan de groep en aan het werkgebied. Iedereen doet mee, binnen zijn of haar mogelijkheden. Het was een genot om daar een dag deelgenoot van te zijn. Dat smaakt naar meer!

***Iedereen doet mee,
binnen zijn of haar
mogelijkheden.***



Onze antroposofische benadering is een groot goed dat in de organisatie is te voelen te ervaren. En ik ben er van overtuigd dat dit onze bewoners veel brengt. Maar ik zie ook dat dit niet een vanzelfsprekendheid is en dat we hier continu aan moeten werken en alert op moeten zijn. Mooi om te zien dat medewerkers dit zelf ook zien en aangeven meer te willen weten over de antroposofie en hoe zij dit nog meer kunnen toepassen. Het is aan ons, aan DeSeizoenen om dit samen met alle collega's toe te passen, te ontwikkelen en te waarderen. Om zo, onze bewoners en deelnemers de kansen te bieden om zich bij DeSeizoenen te ontwikkelen, het prettig te hebben, gezond te blijven en thuis te zijn; groeien en bloeien bij DeSeizoenen.

En als ik zo terugkijk naar het eerste jaar....
Dat smaakt naar meer!

Handelen vanuit je hart

GESPREK MET DIEUDONNEE SENDEN
OVER HAAR ZOON DARCO

// DIEUDONNEE SENDEN BEGINT HET GESPREK DAT DIT WEL ERG UIT HAAR 'COMFORTZONE' IS OM HIER AAN MEE TE WERKEN. VERVOLGENS VERTELT ZE OPENHARTIG OVER HET LEVEN MET HAAR ZOON DARCO. DARCO WOONT BIJ ZIJN MOEDER, MAAR WERKT OP DE CORISBERG. UITEINDELIJK IS ZE OOK BLIJ DAT ZE DIT VERHAAL MOCHT VERTELLEN. EEN VERHAAL OVER HANDELEN VANUIT JE HART.

Darco werd 28 jaar geleden geboren. Als 2e kind in het gezin na de geboorte van een dochter 3 jaar eerder. Na Darco volgt de geboorte van nog een zoon. "Darco was heel klein toen hij werd geboren. Hij dronk niet zo goed en ging geel zien. Achteraf zei de verloskundige dat ze wel vermoedde dat Darco niet 'in orde' was, maar ze was er niet helemaal zeker van of het een kindje met het syndroom van Down was. Ze heeft ervoor gekozen om ons de eerste 2 dagen zorgeloos te laten zijn en daar ben ik haar nog steeds dankbaar voor. Na 4 dagen kwamen we bij de kinderarts. En daar werd verteld dat Darco het syndroom van Down heeft. En eigenlijk bevestigde dit al het gevoel dat ik had. Twee dagen later zaten we met Darco al in Maastricht in het ziekenhuis. Darco bleek een zeer ernstige complexe, niet operabele hartafwijking te hebben. Hij had geen tussenschot in zijn hart, niet volgroeide hartkleppen, de aorta en aortaboog en longslagader hadden een te nauwe doorgang en lagen verkeerd. En hij had een gat in het middenrif, waardoor zijn darmpjes in de borstholte lagen. Deze diagnose betekende eigenlijk dat hij niet lang zou leven. We mochten hem mee naar huis nemen, maar we mochten hem ook in een hospice-achtige afdeling van het ziekenhuis achterlaten.

Waarbij dan ook gezegd werd dat het beter was om ons niet aan Darco te hechten. Dat laatste was voor mij geen optie. Ik was intens verdrietig, maar ook vastberaden."

Darco



“Wanneer hem dan een heel kort leven gegund zou zijn, hij maar heel even bij ons kon blijven, zou hij alleen maar liefde nodig hebben. Zich gewenst en geliefd moeten voelen, mogen zijn wie hij was. Ik droeg Darco een half jaar bij me in een draagzak. Eigenlijk 24/7. Tegen alle prognoses en verwachtingen in, was Darco na 5 maanden nog steeds in leven. Op eigen verzoek werd hij nogmaals onderzocht. Hieruit bleek dat het er voor Darco iets gunstiger uit zag. Hij zou geopereerd kunnen worden, mits er een chirurg gevonden kon worden die dat aandurfde met in het meest gunstige geval een overlevingskans van 5 procent. Het was geen gemakkelijke beslissing. Maar Darco had door in leven te blijven zo duidelijk aangegeven te willen blijven. Wie zou ik dan zijn om hem die 5 procent, zijn enige kans, te ontnemen? In het WKZ in Utrecht is hij uiteindelijk geopereerd. We besloten voor 1 grote operatie te gaan waarin zoveel mogelijk van zijn problemen aangepakt zouden worden. Die 5 procent overlevingskans heeft Darco gepakt!”

“Natuurlijk waren dit tropenjaren. Veel onzekerheid en hem toch zoveel mogelijk willen leren. Ik heb me ook eenzaam gevoeld. Niet iedereen begreep mijn keuzes. Maar ik heb ook enorm veel van hem geleerd, en nog. Darco is puur en echt. Hij neemt de dingen zoals ze komen. We noemen ze mensen met een beperking, maar ik denk vaak dat wij in ons denken beperkt zijn en niet zij. Een mooiere naam vind ik dan ook ‘bijzondere kinderen’. Ondanks alle

zorgen voel ik me ook echt bevoorrecht dat hij mijn zoon is. Dat hij aan mij is toevertrouwd.”

Dieudonnee leest een prachtig emotioneel verhaal voor dat ze schreef over die periode. Hoe kwam het dat Dieudonnee zo vastberaden kon handelen? “Ik heb vooral vanuit mijn hart gehandeld. Je moet vanuit je hart kijken in plaats van met je ogen. Dat doet Darco ook. Ik wilde Darco kwaliteit van leven bieden. Hem geliefd en welkom laten voelen. Van thuis uit heb ik ook nooit het vertrouwen in het leven verloren. Ik geloof in veerkracht. Veerkracht is voor mij terugveren naar hetgeen mijn dagelijkse realiteit is en daar het allerbeste van maken.”

“Darco is een kleine, tengere jongen van 1 meter 50 groot. Hij is altijd vrolijk en goed gemutst. Hij is speels, ondeugend en heeft een erg sterke eigen wil. Ik zeg wel eens dat hij een eigen – wijsheid heeft. Hij is verbaal niet sterk, hij kan ook niet lezen en schrijven, maar is enorm communicatief. Hij blijft ook doorgaan totdat hij begrepen wordt. Darco is ook oom. Zijn zus heeft 2 kinderen. Dat vindt ie geweldig! Hij neemt dan ineens feilloos de rol van volwassene aan. Darco heeft ook een goede band met zijn broer en zus. Ze zijn echt een drie-eenheid. Dat is mooi om te zien.”

“Darco werkt nu ongeveer 7 jaar op de Corisberg. In mijn zoektocht naar een plek voor Darco kwam ik op de Corisberg uit. Eerst heeft hij er 3 maanden

stage gelopen om te kijken of het wat voor hem was. Hij heeft daar echt zijn plek gevonden. Hij werkt graag en is heel trots als iets lukt. Hij werkt 1 dag in de bakkerij en 3 dagen in de catering. Hij kneedt deeg, maakt koekjes en slaat broden plat. Op zijn rollator wordt een krat bevestigd, waarin spullen gelegd kunnen worden. Zo kan hij de tafel dekken, pannen op de plek zetten en afdrogen.”

“Wij hebben het fijn samen, Darco en ik. Er is in de loop van de jaren een symbiose ontstaan, die denk ik voor mijn gevoel uniek is. Maar ik kijk ook wel naar de toekomst. Ik ben nu 58. Mijn gezondheid is ook niet optimaal en sommige zorgtaken zijn zwaar. Ik ben in mijn bewegingsruimte erg beperkt. In de avond ben ik altijd aan huis gebonden. Alleen overdag als Darco naar het werk is dan heb ik ruimte om dingen voor mezelf te doen. Het liefst zou ik willen dat Darco op de Corisberg kan gaan wonen. Maar ik moet realistisch zijn. Darco heeft een rolstoelkamer nodig en die zijn er niet zoveel. Beschikbare plaatsen gaan eerst naar mensen die er al wonen en minder mobiel worden. Samen met een aantal andere ouders zijn we bezig met de voorbereidingen voor de bouw van een huis voor onze kinderen, ouderinitiatief Mooi Leven Huis in Zuid Limburg. Geen antroposofische plek, maar wel een plek waar, net als op de Corisberg, oog is voor de mogelijkheden in plaats van de beperkingen. Onze kinderen zijn te bijzonder voor reguliere zorg.”

// LEKKER OP LOCATIE
DE CORISBERG HEERLEN

Manusje van alles



De afgelopen jaren had de locatie de Corisberg te maken met een aantal wisselingen van locatiemanager. Vaste kern bleef Paul Hollender die al bijna 14 jaar op De Corisberg als managementassistent van de locatiemanager werkt.

Paul werkte hiervoor bij de Gemeentelijke Sociale Dienst en Maatschappelijk Werk beiden in Kerkrade. In verband met bezuinigingen verviel deze laatste baan en moest hij op zoek naar iets anders. Een ex-collega tipte hem op een functie als administratief medewerker op De Corisberg, toen nog onderdeel van Zonnehuizen. "Het was een functie voor 16 uur", vertelt Paul. "Pas later werd het een fulltime functie als managementassistent."

"Ik kende de Corisberg niet. Bij de voetbalvelden, nu zijn het hockeyvelden, die een stukje verderop lagen was ik wel vaker geweest. Maar het heuveltje af, richting De Corisberg had ik nooit gevolgd. Ik was er meteen op mijn plek. Tegenwoordig kom ik op de fiets, maar heb ook lange tijd naar mijn werk gewandeld. Een mooie wandeling van zo'n 25 minuten vanuit mijn woonplaats Landgraaf".

"Ik heb de ontwikkeling van de locatie meegemaakt. De komst van de woonhuizen en de renovatie van de hoeve was een belangrijk moment. Het gedeelte waar nu de bakkerij is, was voorheen stal en de ruimte waar nu de therapieruimtes zijn konden voorheen niet gebruikt worden. De gezamenlijke ruimte, die nu de Den heet, was voor de renovatie de grote schuur. Die ruimte wordt nu ook verhuurd voor bijv. bruiloften, communiefeesten enz. Daarmee heeft de Corisberg ook echt een verbinding met de gemeenschap in dit deel van Heerlen."

Paul is eigenlijk een manusje van alles. "Allereerst ben ik de administratief ondersteuner voor de locatiemanager en de AVG arts. Ook ben ik een eerste aanspreekpunt

voor leveranciers en contactpersoon van de facilitaire dienst en regel de verhuur van ruimtes. Verder ben ik onder andere roosterraar, coördinator BHV, secretaris van de lokale cliëntenraad en redactielid van Hoevezicht, een blad dat ongeveer 3 keer per jaar uit komt. Verder organiseer ik in samenwerking met de Stichting Jeugdcarnaval Heerlerbaan de carnavalsavond van d'r Corisberger Sijpasvoeëgel op de hoeve, waar ook de bewoners van de Heerlerbaan naar toe komen. Als vertegenwoordiger van De Corisberg zit ik ook in de organisatie van de Dag van de Duurzaamheid die dit jaar op zondag 10 oktober voor de 6e keer op en rond de hoeve Corisberg plaatsvindt. Oh ja, en ik zit ook nog in de OR van DeSeizoenen vanuit De Corisberg."

"Het mooiste aan mijn baan vind ik de contacten met de bewoners en de deelnemers die hier komen werken. Het is een hechte gemeenschap. Een paar keer per dag loop ik door de werkgebieden en dan maak je een praatje met de mensen. En de bewoners weten me ook te vinden als ze een vraag hebben. Ik ben nu 61 jaar, dus over een aantal jaren komt mijn pensioen in zicht. Tot die tijd wil ik me nog voor 100% inzetten voor De Corisberg. Ik ga nog steeds met veel plezier naar mijn werk. De Corisberg is gewoon een schitterende en fijne plek om te zijn!"



DESEIZOENEN.ORG/CORISBERG

ZOMER-EDITIE

Vier!

06



SINT JANSFEEST

IN EEN MODERN JASJE

BIJ DESEIZOENEN ZIJN DE JAARFEESTEN EEN BELANGRIJK ONDERDEEL VOOR HET RITME IN HET JAAR. EEN VAN DIE JAARFEESTEN IS HET SINT JANSFEEST OP 24 JUNI. IN SCANDINAVIË OOK WEL MIDZOMERFEEST GENOEMD. HET IS EEN VROLIJK EN UITBUNDIG FEEST VAN SAMENZIJN MET ELKAAR. EEN PERIODE WAARIN PLANTEN EN BLOEMEN OM ONS HEEN IN BLOEI ZIJN, DE BOMEN GROEN EN VOL, DE DIEREN JONGEN HEBBEN. HET SINTJANSFEEST STAAT PRECIËS TEGENOVER KERSTMIS. IN DE KOUDE DONKERE DAGEN ZIJN WE NAAR BINNEN GEKEERD. TIJDENS HET SINT JANSFEEST GAAN WE JUIST NAAR BUITEN, WE ZINGEN, DANSSEN EN ALLES IS VERSIERD MET BLOEMEN.

Op Elivagar werd het Sint Jansfeest dit jaar ook samen met alle bewoners en medewerkers gevierd. Aan de Koppelstraat in Roggel kwamen ongeveer 40 mensen bij elkaar. Annie van de Venne, cultuur coördinator legt uit hoe het feest dit jaar vorm kreeg. "In de ochtend gingen alle bewoners naar het werk. In de middag kwamen we bij elkaar voor een lunch in buffetvorm. Voorafgaand aan het buffet werd er door een bewoner een spreuk opgelezen. In verband met de Corona regels hebben we iedereen in groepen verdeeld. Per tafel werd je dan uitgenodigd om van het buffet gebruik te maken. Eten is belangrijk voor onze bewoners. Alle woonhuizen leverden een bijdrage aan het buffet door het maken van een salade. Verder waren er smoothies en voldoende groenten en fruit."

Begeleider Ilse van den Berg organiseerde samen met Annie de bijeenkomst. "We wilden ook een leuke activiteit voor de middag organiseren. We hebben toen bedacht om insectenhôtels te gaan maken. De kastjes waren al klaar maar er moesten nog gaten worden geboord, de kastjes moesten worden gevuld en afgewerkt worden met kippengaas. Teams van bewoners en medewerkers maakten samen een mooi insectenhôtel dat nu bij elk woonhuis hangt. De bewoners waren echt trots op hun werk! Daarnaast hebben we ook bloemenkransen gemaakt. Het hoort bij Sint Jan om een bloemenkrans voor op je hoofd te maken. Maar wij hadden bedacht om voor een formaatje groter te gaan om aan de voordeur van de huizen te hangen."

Annie: "We willen dat traditionele feest van Sint Jan een beetje in een modern



jasje steken. Zodat het ook uitnodigt voor onze bewoners en medewerkers om er aan mee te doen. We vinden het wel belangrijk dat bewoners en nieuwe medewerkers begrijpen waar het feest om gaat. Daarom ligt er in elk woonhuis een seizoensklapper met daarin de verdiepende informatie van de jaarfeesten in dat seizoen. Sommige bewoners weten ook echt precies welk jaarfeest waar voor staat!"

"Andere jaren deden we vaak spelletjes", vervolgt Annie. "Maar we vonden het nu wel passend om iets te maken waar je ook langer van kunt genieten. Leuk is dat de insectenhôtels zo'n succes waren dat we ze nu ook gaan verkopen in onze winkel de Koppeling in Roggel."

"Iedereen heeft het nog over het Sint Jansfeest", vertelt Ilse. "Het is ook mooi om te zien hoe je binnen een relatief kleine gemeenschap, als je het samen doet, toch veel kunt organiseren. En dat het resultaat dan een ontspannen feest is waarbij veel dankbaarheid is voor het samenzijn!"



// LEKKER OP LOCATIE
GENNEP EINDHOVEN



DONKERE DAGEN, STRIEMENDE REGEN,

corona beperkingen...



ZOMER-EDITIE // DE SEIZOENEN.ORG/GENNEPEINDHOVEN

LOCATIE GENNEP IN EINDHOVEN HEEFT HARD HAAR BEST GEDAAN OM DE AFGELOPEN PERIODE GOED DOOR TE KOMEN. JAARFEESTEN WERDEN OP CREATIEVE WIJZE INGEVULD, ER WERD GEKEKEN NAAR MOGELIJKHEDEN BINNEN DE BEPERKINGEN OM TOCH ALS GEMEENSCHAP SAMEN TE KUNNEN ZIJN. EEN KORT VERSLAG.

't Was wel saai hoor afgelopen winter!

Maar gelukkig hebben we toch nog wat ondersteuning gehad van de Wichtelman-netjes, (goedaardige huisgeesten) die de medewerkers op onverwachte momenten een verrassing kwamen bezorgen, zoals bijvoorbeeld in de slaapkamer voor degene die de slaapdienst deed.

Bij menig jaarfeest heeft buiten een uitbundig vuur gebrand waar medewerkers en bewoners tot in de late uurtjes met elkaar hebben zitten kleumen en kletsen, want buiten mochten we elkaar coronaproof ontmoeten.

De bewoners hebben we een pittige uitdaging gegeven, in de vorm van de competitie 'Heel Gennep Bakt', en zo kregen de huizen wekelijks van elkaar heerlijke baksels en met carnaval hebben de werkgebieden ook nog meegedaan!

Alle voorjaarsfeesten van 2021 hebben we weer met elkaar mogen vieren, zoals bijvoorbeeld traditie getrouw met Hemelvaart naar het stadwandelpark.

Het St. Jansfeest van 2021 was een heerlijk zomerfeest, met eindeloos veel spel, lekker eten en gezelligheid bij het vuur.

Op naar een mooi najaar!



Sirius is een werkgebied op Bronlaak dat bestaat uit 2 takken: de kaarsenmakerij en de weverij/textiel atelier. Er werken dagelijks ongeveer 20 bewoners. Vakinhoudelijk werkleiders Yvonne Aldenzee en Jacqueline Driessen vertellen over de ontwikkeling van het werkgebied.



Creatief werk

bij werkgebied Sirius

In het werkgebied wordt steeds nagedacht over nieuwe producten die bewoners kunnen maken. Niet iedereen kan naaien of weven. Maar er wordt ook gevilt, geborduurd, er worden kaarsen, tuinfakkels en theedoeken gemaakt, er worden sjaals en t-shirts geveerd, lopers en placemats gemaakt, keycords, brilkordjes, stokpaardjes, en dat is nog niet alles. Jacqueline: “We proberen mee te gaan met trends, met de vraag van klanten. We willen producten maken waar vraag naar is.”

Yvonne: “Een nieuw product maken we eerst zelf. Dan kijken we welke stapjes nodig zijn om het te maken en of het gaat lukken om dat te vertalen naar bewoners. Inspiratie voor producten doen we op via Pinterest, door rond te kijken in winkels of via een vraag van een klant. Samen met de bewoners bepalen we dan bijvoorbeeld het kleurgebruik van een product.”

“Onze bewoners kunnen best veel. Ik heb zelf bijvoorbeeld het weven van een bewoner geleerd”, vertelt Jacqueline. “We zien ook dat bewoners ook steeds meer kunnen. Ze zien wanneer iets niet goed gelukt is. We willen alleen maar producten die kwaliteit uitstralen in de winkel presenteren. Yvonne en ik zijn daar kritisch op en de bewoners nemen dat over.”

“Ook zien we dat de samenwerking met andere werkgebieden steeds meer vorm krijgt.” Yvonne noemt een aantal voorbeelden: “Zo maakt de pottenbakkerij kandelaars die bij onze kaarsen passen, hebben we kaarsen met droogbloemen uit onze tuin, 't Hof, gemaakt en levert Papyrus verpakkingsdoosjes.”

Wat moeten bewoners voor eigenschappen hebben om te kunnen werken bij Sirius? Jacqueline: “ze moeten geduld hebben, handvaardig zijn, ze moeten zittend werk kunnen doen, een bepaalde rust en concentratie hebben en behulpzaam zijn. We hebben hier een groep van diverse niveaus; iedereen helpt elkaar. Voor bewoners zoeken we altijd naar een plek die bij ze past. Een bewoner moet het leuk vinden om naar het werk te gaan. Mensen zijn gemotiveerd als ze zien en voelen dat ze zich kunnen ontwikkelen. Snel of langzaam, dat maakt niet uit, als er maar ontwikkeling is. Ze motiveren elkaar ook. Dan willen ze leren wat ze een ander zien doen.”

“Daarom vinden we het ook zo belangrijk dat het woord ‘dagbesteding’ niet wordt genoemd, maar ‘werk’”, vult Yvonne aan. “We geven mensen niet zomaar iets te doen, nee ze maken een zinvol product, ze leren een vak. Bezoekers zijn vaak ook positief verrast over wat hier allemaal gemaakt wordt. Van die complimenten groeien de bewoners enorm!”



Bronlaak

// LEKKER OP LOCATIE
VERDANDI LOENEN EN ZUTPHEN



Valerie Kolkman is (coördinerend) begeleider bij Verdandi. Ze zag dat er in het werk onvoldoende aandacht is voor verlies in de breedste zin van het woord en besloot een opleiding te gaan volgen: de opleiding Verlies en Rouwbegeleiding bij de organisatie Land van Rouw. Ze hoopt hiermee het thema binnen DeSeizoenen meer op de kaart te kunnen zetten.

Rouw en verlies

IN HET LICHT ZETTEN

"We vinden het moeilijk om te praten over onderwerpen als verlies en rouw", vertelt Valerie. "En het onderwerp is nog veelomvattender dan ik voor de opleiding dacht. Verlies en rouw is heel breed. Het kan gaan om verlies van gezondheid, afscheid van een baan, het niet kunnen krijgen van kinderen, het niet kunnen doen wat je eigenlijk graag zou willen doen, en trauma als bijvoorbeeld misbruik of verwaarlozing. Hoe praat je hier dan over?" "We zijn heel erg geneigd om in het gesprek over verlies of afscheid in algemeenheden te blijven als 'het komt wel goed', 'hij heeft een mooi leven gehad', 'zo is het leven helaas', 'het moet een plekje krijgen'. Die uitspraken zijn allemaal heel goed bedoeld, maar daarmee maak je geen verbinding met de gevoelens van de ander."

"Ieder mens draagt verlies met zich mee. Als daar geen aandacht voor is, kan dat bijvoorbeeld leiden tot gedragsverandering of gedragsproblemen. Mensen hebben dan een verliestrauma dat zo groot is geworden dat ze zich niet meer goed in het leven kunnen handhaven. Ook bij onze bewoners zie je dat. Als mens ontwikkelen we een overlevingsstrategie die ons staande houdt in het leven. Maar soms stapelt dat zich zo op, dat het gezonde deel van jezelf steeds meer naar de achtergrond verdwijnt. En dan kunnen mensen vastlopen in het leven."

"Ik voel een missie om hier binnen DeSeizoenen meer mee te doen. Zowel voor bewoners als voor medewerkers. Medewerkers kunnen dan vaak zelf nog wel hulp inschakelen, maar voor onze bewoners is dat veel lastiger. Het is dan aan ons om aandacht te hebben voor verlies en rouw bij de bewoner. Je moet dan een onderwerp niet uit de weg gaan, maar het in het licht zetten. Soms durven we dat niet omdat we bang zijn om dingen op te rakelen. Maar dat doe je niet. Het is vaak al zo aanwezig bij iemand. Juist door er niet over te praten blijft iemand eenzaam in zijn of haar gevoelens."

"Ik zie nu eigenlijk pas wat ik allemaal niet gezien heb. Er zijn zoveel momenten van verlies en afscheid. Vaak onderwerpen waar je niet bij stil staat, maar waar je juist wel bij stil zou moeten staan. Je bent vaak ook voorzichtig om verdriet te delen

als je als begeleider op de groep staat. Maar eigenlijk geven we daarmee ook het signaal dat het er niet mag zijn. Dat we hier niet over praten. Want bewoners voelen het vaak toch al feilloos aan. We moeten veel meer met z'n allen dit soort moeilijke onderwerpen durven te bespreken."

"Onze bewoners krijgen ook te maken met verlies in de vorm van bijvoorbeeld afscheid van begeleiders, afscheid van een woongroep of het verhuizen naar een woongroep. Maar ook het overlijden van een familielid of mede-bewoner. Momenten waarop het goed is als je met iemand kunt praten; in verbinding en ontmoeting. En dit zijn nog maar een paar voorbeelden van verlies, het onderwerp is enorm veelomvattend. Verlies en trauma moeten dus meer een plek krijgen binnen de organisatie. Ik deel graag mijn kennis in alle lagen van de organisatie. Ik hoop dat het onderwerp zo meer gaat leven."





SAMEN geraakt worden

Jan van Stek is psychiater. In augustus komt hij al 25 jaar als consulent op Overkempe om cliënten te helpen. Tijd voor een gesprek!

“Ik was 2 jaar psychiater, toen ik bij Overkempe terecht kwam. En 25 jaar later kom ik er nog steeds. En sindsdien heb ik er mooie dingen zien gebeuren”, vertelt Jan.

Jan werd een aantal keren voor de studie geneeskunde uitgeloot. Hij besloot als begeleider in de zwakzinnigenzorg, zoals dat toen nog heette, te gaan werken. “En dat werk deed ik graag. Toen ik uiteindelijk toch de studie geneeskunde kon doen en daarna psychiatrie wist ik al snel dat ik ook nu wilde gaan werken met mensen met een verstandelijke beperking. Maar in de opleiding was nauwelijks aandacht voor deze doelgroep. Ik had het geluk dat ik in het laatste half jaar van de opleiding tijdens een stage terecht kwam bij een begeleider die ervaring had met psychiatrie en mensen met een verstandelijke beperking.”

Jan werkt 2 dagen in loondienst bij VGGnet in Warnsveld en de andere dagen is hij consulent bij allerlei organisaties voor mensen met een verstandelijke beperking. “Het mooie is dat je bij mensen met een verstandelijke beperking heel multidisciplinair werkt. Je spreekt met begeleider, gedragskundige, arts, therapeuten, familie; je neemt de context mee. Er worden vaak labels op mensen geplakt, maar juist die context is enorm belangrijk. We hebben allemaal een kwetsbaarheid. We hebben allemaal een emmertje dat kan overlopen. Wat zijn dan die uitlokkende factoren? En wat kunnen we daar aan doen? Dus waarom zit iemand op dit moment bij mij aan tafel. Wat is er gebeurd of veranderd in de context? Samen zoek je uit wat de oplossing zou kunnen zijn. Je probeert ervoor te zorgen dat iemand minder kwetsbaar wordt.”

Ook mensen met een zeer zware beperking komen bij Jan. “Hoe lager het niveau van de cliënt, hoe meer je samenwerkt met alle disciplines rondom de cliënt. Maar verder is het niveau eigenlijk niet van belang. Ik probeer het gedrag te begrijpen. Dat daagt mij als psychiater echt uit. Het is soms puzzelen. Eigenlijk zit ik een beetje tussen een arts en een gedragskundige in, maar dan met eigen inzichten.

Je overlapt elkaar in expertise en zo geeft ieder zijn eigen kijk op de cliënt. Je moet als psychiater dus openstaan voor meningen van anderen”

“Ik was niet bekend met de antroposofie toen ik bij Overkempe kwam. Maar ik voelde al snel ‘dit is goed’. Er is vooral aandacht voor de gezonde kant van de mens; die wordt gestimuleerd. Je wilt niet het ziek zijn benadrukken. Nu krijgt dat inzicht via ‘positieve gezondheid’ steeds meer aandacht in de reguliere gezondheidszorg, maar op Overkempe zit dat denken al in de haarvaten. Mensen mogen zijn wie ze zijn.”

Jan gaat over een aantal jaren met pensioen. Het zou jammer zijn als zijn kennis dan verloren gaat. “Ik geef sinds een aantal jaren ook les aan psychologen, pedagogen en psychiaters in opleiding. Dat is erg leuk om te doen. Ik wil psychiatrie minder ‘eng’ maken en overbrengen dat contact maken de basis van ons werk is. Contact betekent letterlijk; samen geraakt worden!”

Vierkant

ACHTER ONZE FILOSOFIE



INTERVIEW MET WILLIANNE SCHIPPER

Willianne Schipper is 29 jaar en werkt sinds 2018 bij locatie Overkempe in Olst. Ze maakte het afgelopen jaar een uitstapje naar het werk als Buurtsportcoach, maar ze miste het contact met de mensen en besloot weer terug te komen bij Overkempe. Ze werkt bij het Atelier Meander.

Willianne vertelt: "Ik heb een opleiding Sport- en Bewegingseducatie gedaan. In eerste instantie heb ik dus niet voor de zorg gekozen. Maar in mijn opleiding had ik wel al een voorkeur voor de richting gehandicaptensport. En ik heb ook een tijd bij een reisorganisatie gewerkt voor mensen met een beperking. Ik ging mee met de zorgreizen. Uiteindelijk vond ik dat leven wel erg onregelmatig, steeds een week weg en een week weer thuis, dus besloot in de buurt iets te zoeken en zo kwam ik terecht bij Overkempe."

"Sinds mijn terugkomst op Overkempe werk ik in het Atelier Meander. Ik heb daar van de bewoners veel geleerd over dit creatieve werk als keramieken, tekenen en schilderen. Ik ben graag met mijn handen bezig en vind het geweldig als ik mensen zo in hun kracht kan zetten. Je ziet een product ontstaan en dat geeft voldoening. Bewoners kunnen meer dan ze vaak zelf denken. En achteraf zijn ze dan erg trots op wat ze gemaakt hebben."

Wat heb je nodig om dit werk te kunnen doen, welke eigenschappen? "Een groot hart, kunnen meebewegen met de bewoners, inlevingsvermogen", noemt Willianne op. "Maar je hoeft niet alleen wat 'mee te brengen', je krijgt er ook veel voor terug. Het is hier heel mooi op welke plek je ook staat. Je voelt ook dat je nodig bent voor de gemeenschap. Ik was voorheen niet bekend met de antroposofie, maar het heeft me gepakt. Er heerst een hele fijne sfeer in een mooi ritme met dagopening, jaarfeesten; momenten van bezinning. We proberen zoveel mogelijk de talenten van mensen te benadrukken en dan zie je mooie dingen ontstaan."

WILLIANNE'S FAVORIET

HET FAVORIETE PRODUCT VAN WILLIANNE IS DE POEZENBOL GEMAAKT BIJ ATELIER MEANDER. HET ZIJN BOLLEN GEMAAKT VAN KLEI MET GAATJES ERIN MET VAAK TEKENINGEN VAN POEZEN ER OP (VANDAAR POEZENBOL). OOIIT EENS BEDOELD VOOR PEUKEN VAN SIGARETTEN, MAAR ZE ZIJN GEËVOLUEERD TOT KUNSTOBJECT OF VAAS. VERKRIJGBAAR BIJ DE KOPIEER- EN CADEAUWINKEL IN HET DORP OLST IN HET HOLSTOHUS.



DeSeizoenen